

διάστημα -30 τόσα χρόνια- γνωριμίας, συνεργασίας και φιλίας. Οι πλευρές αυτές της προσωπικότητας του Γιάννη Λιάπη είναι λίγο-πολύ γνωστές σε όσους είχαν την τύχη να τον γνωρίσουν έστω και λίγο, είναι όμως περισσότερο γνωστές, και σιγά σιγά ξεκαθαρίζουν, στους κοντινούς του συνεργάτες στο Πολυτεχνείο.

Κύριο χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς του ήταν η φορησιμότητα με ανθρώπινα στοιχεία ιδιοσυγκρασία του. Επρόκειτο π.χ. για ένα άτομο με έντονες αντιφάσεις, ένα άτομο με αδυναμίες (ανθρώπινες). Ήταν, επίσης, ένα άτομο που έκανε λάθη (ανθρώπινα)...

Ήταν όμως, ίσως για τους πιο πάνω λόγους, ένα άτομο που με την πρώτη επαφή μαζί του προκαλούσε μια αίσθηση αμεσότητας και κατανόησης, αλλά ταυτόχρονα μιαν ατμόσφαιρα έντασης και επικοινωνίας.

Ενώ διατεινόταν ότι θα 'πρεπε κανείς να είναι πραγματιστής -και μάλιστα ότι ο ίδιος ήταν- την ίδια στιγμή λειτουργούσε διαισθητικά και παρορμητικά, πράγμα που τον έκανε σχεδόν πάντα να βρίσκεται σε διαρκή σύγκρουση με τον ίδιο του τον εαυτό, η

ποία εξωτερικευόταν προς τον άλλον.

Αυτή η εκπληκτική διαίσθηση για τα πράγματα και η αμεσότητα προς τους άλλους ήταν αυτό που τον έκανε να έχει βαθιά και ουσιαστική σχέση με τους συνεργάτες και τους σπουδαστές του. Στηριγμένος σε στέρεη γνώση, αλλά και με αγωνία για γνώση -μελετούσε συνέχεια-, μπορούσε χωρίς καμιά δυσκολία να διαγνώσει την ουσία ενός γεγονότος. Και ήταν πάντα καιρός, είτε αναφερόταν στην αρχιτεκτονική είτε μιλούσε για την τέχνη - κυρίως. Η αναφορά του στο έργο τέχνης δεν ήταν περιγραφική ούτε εξωτερική. Ήταν μια διεισδυτική πράξη δημιουργικού αυτοσχεδιασμού.

Δεν έβγαίνει αυτό μέσα από τη χρήση ή ανάγνωση κάποιων κωδίκων ή κανόνων, αλλά από τη σίγουρη ανατροπή τους και την πρόταση νέων.

Δεν ήταν ευγενής, ούτε φιλελεύθερος.

Ήταν βαθιά δημοκρατικός.

Ήταν ταυτόχρονα επιθετικός και συμπαθής.

Ήταν απλός και απρόβλεπτος.

Ίσως όμως το πιο χαρακτηριστικό στοιχείο της προσωπικότητάς του Γιάν-

νη Λιάπη ήταν η πλήρης αδυναμία αποδοχής είτε της ζωής είτε της αρχιτεκτονικής είτε, και κυρίως, της παρουσίας του στο Πολυτεχνείο, ως κάποιων «ρόλων» στα πλαίσια ενός κοινωνικού συνόλου. Γι' αυτό και η παρουσία του εκεί είχε ένα ιδιαίτερο στυλ, προϊόν μιας συνειδητής επιλογής, αλλά ταυτόχρονα αποτέλεσμα μιας εσωτερικής, οργανικής ανάγκης για την προσωπική του επιβίωση. Σε στιγμές καλές και σε στιγμές πολύ δύσκολες.

Ήταν, δηλαδή, η παρουσία αυτή -πέραν θεσμών- τρόπος ζωής, γι' αυτό και η απουσία του ταυτίστηκε ουσιαστικά με την προσωπική του πάλη επιλογής του τέλους της ζωής».

Στη μνήμη του Γιάννη Λιάπη, οι συνεργάτες του στο σημερινό Σπουδαστήριο «Αρχιτεκτονική, Χώρος και Επικοινωνία», αποφάσισαν τη θεσμοθέτηση απονομής ετήσιου ελαίνου στην καλύτερη διπλωματική εργασία, που θα εκπονείται στο σπουδαστήριο αυτό, η δε έκδοση «Αρχείο Νεοελληνικής Αρχιτεκτονικής» στην οποία η συμβολή του υπήρξε καθοριστική, αφιερώθηκε από το Τμήμα Αρχιτεκτόνων στη μνήμη του.

Μνήμη Κ. Η. Κονοφάγου

Ο Δήμαρχος και το Δημοτικό Συμβούλιο Πρέβεζας, οργάνωσε διήμερο εκδηλώσεων, στη μνήμη του Πρεβεζάνου Πρύτανη ΕΜΠ, Βουλευτή, Υπουργού και Συγγραφέα, *Κωνσταντίνου Η. Κονοφάγου*, στις 8 και 9 Μαΐου.

Για την πολύπλευρη προσωπικότητα και το έργο του Κ. Κονοφάγου, μίλησαν κατά σειρά, ο Δήμαρχος Πρεβέζης κ. *Νίκος Γιαννούλης*, ο Φιλολόγος κ. *Μ. Κα-*

τσαοίνης, ο Μηχανικός Μεταλλείων κ. *Γ. Κανελλόπουλος*, ο αναπρύτανης ΕΜΠ κ. *Κ. Παναγόπουλος*, ο καθηγητής ΕΜΠ κ. *Γ. Παπαδημητρίου*, η αναστ. καθ. ΕΜΠ κ. *Ε. Μπαντέκα*, η λέκτορας ΕΜΠ κ. *Κ. Τσαΐμου*, ο Μηχανικός ΕΜΠ κ. *Ε. Αφεντουλίδης*, ο διευθυντής συμβούλου ΔΕΠ, ΕΚΥ κ. *Ν. Λαλέχος*, ο γεωπόνος κ. *Σ. Παπαδήμας* και ο πεζογράφος κ. *Α. Συνέσιος*.

Την Κυριακή 9 Μαΐου, έγινε στην περιοχή Νεαπόλεως στην Πρέβεζα, τελετή για την αφιέρωση οδού στο όνομά του.

Το Περιοδικό ΠΥΡΦΟΡΟΣ, στο προσεχές τεύχος του, θα δημοσιεύσει λεπτομέρειες από την τιμητική αυτή εκδήλωση, στη μνήμη του Πρύτανη ΕΜΠ Κων/νου Κονοφάγου.

Τιμητικές εκδηλώσεις

Εκδήλωση προς τιμή του Α. Ζάννου

Στις 10 Μαΐου έγινε στην αίθουσα Τελετών ΕΜΠ (Πατησίων) εκδήλωση προς τιμή του ομότιμου καθηγητή κ. *Αλεξάνδρου Ζάννου*, που οργανώθηκε από το Τμήμα Αρχιτεκτόνων. Ο πρόεδρος του Τμήματος Αρχιτεκτόνων κ. *Δ. Ζήβας*, απηύθυνε σύντομο χαιρετισμό κατά την έναρξη, τον οποίο παραθέτουμε.

Κυρίες και Κύριοι

«Η αποψινή μας συγκέντρωση θα έπρεπε να είχε γίνει, και μάλιστα, εδώ και αρκετό χρόνο. Τα πράγματα όμως παίρνουν, πολλές φορές, ένα δυσανάλογο μακρύ χρόνο για να ετοιμαστούν, να ωριμάσουν και να πραγματοποιηθούν. Δεν θα ήθελα τώρα να εξηγήσω το γιατί συμβαίνει έτσι, το γιατί αυτή

η εκδήλωση έχει καθυστερήσει, το γιατί έρχεται η στιγμή να πραγματοποιηθεί σήμερα και μάλιστα, κάτω από την αναπόφευκτη σκιά ενός γεγονότος και μιας απουσίας ιδιαίτερα σημαντικής για την οικογένεια των αρχιτεκτόνων.

Επί τέλους όμως, βρισκόμαστε σήμερα εδώ για να τιμήσουμε έναν συνάδελφό μας, που, να μεν έχει απο-